

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/28/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009200280
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009200280.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa pána P. F., bytom C., zastúpeného advokátkou JUDr. Beátou Kaprinayovou, so sídlom Šoltésovej 22, Bratislava, proti odporcovi Obvodnému pozemkovému úradu v Bratislave so sídlom Trenčianska 55, Bratislava, za účasti: 1/ Slovenský pozemkový fond so sídlom Búdková 36, Bratislava, 2/ pani J. L., 3/ pán T. L., obaja bytom P., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. j. 2841/2004/PÚ/MBE, zn.: 8398/08/1013/07/MBE zo dňa 9.12.2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Sp/12/2009-41 zo dňa 2. novembra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Sp/12/2009-41 zo dňa 2. novembra 2011 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie odporcu č. j. 2841/2004/PÚ/MBE, zn.: 8398/08/1013/07/MBE zo dňa 9.12.2008, ktorým odporca podľa § 1, § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) vyslovil, že navrhovateľ nespĺňa podmienky zákona a preto mu nenavrátil vlastnícke právo ani nepriznal právo na náhradu k nehnuteľnosti v pôvodnom katastrálnom území A. PKV č. XXX, parcelné číslo 16974/4 o výmere 701 m² záhrada (ďalej len pozemok) s tým, že k pozemku si uplatnili reštitučný nárok rodičia navrhovateľa, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím č. 638/92 z 3.9.1992 tak, že dohoda o vydaní pozemku nebola schválená z dôvodu, že nebola splnená podmienka § 6 ods. 1 písm. k) zákona č. 229/1991 Zb. O pozemku teda už bolo právoplatne rozhodnuté podľa zákona č. 229/1991 Zb., čo bráni vydaniu kladného rozhodnutia podľa zákona č. 503/2003 Z.z.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že po prejednaní návrhu v rozsahu podaného opravného

prostriedku a oboznámení sa s obsahom pripojeného spisu správneho orgánu dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdiť ako správne a zákonné. Ďalej podrobne reagoval na jednotlivé námietky navrhovateľa so záverom, že žiadna z nich nie je spôsobilá, aby na jej základe napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na ich náhradu, keďže navrhovateľ bol v konaní neúspešný.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote navrhovateľ odvolanie s návrhom, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok aj rozhodnutie odporcu č. j. 2841/2004/PÚ/MBE zo dňa 9.12.2008 a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Namietal, že odporca na jednej strane nevrátil vlastníctvo k pozemku a nepriznal právo na náhradu z dôvodu ustanovenia § 1 zákona a na druhej strane pre nesplnenie zákonnej podmienky podľa § 3 písm. j/ zákona č. 503/2004 Z.z., t. j. nepreukázanie tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, o ktorých v tomto konaní vôbec nerozhodoval, preto považuje jeho rozhodnutie za zmatečné. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie ustanovenia § 1 zákona, ktoré upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané, takže z neho nevyplýva záver, ku ktorému dospel krajský súd, že pokiaľ o pozemku už bolo v minulosti rozhodnuté podľa iného zákona, už nemôže byť predmetom konania podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Navrhovateľ si navyše neuplatňuje právo na vydanie pozemku, ale na priznanie náhrady. V danom prípade i keď sa právni predchodcovia navrhovateľa domáhali vydania pozemku podľa zákona č. 229/1991 Zb., pozemok im vydaný nebol, preto neexistuje prekážka pre uplatnenie reštitučného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, iba opakuje dôvody, s ktorými sa už súd náležite vysporiadal. Svojím výkladom ustanovenia § 1 ide navrhovateľ nielen nad rámec jeho znenia, ale aj úmysel zákonodarcu, ktorý vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu, keďže cieľom zákona bolo umožniť oprávneným osobám, ktoré neuplatnili svoj nárok v lehote, aby ho mohli uplatniť v novej jednoročnej lehote, pričom predmetom vydania sú pozemky, na ktoré neboli uplatnené reštitučné nároky, alebo neboli uplatnené včas. V ustanovení § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. je zakotvená vylučovacia podmienka, že v prípade rozhodnutia o tom istom nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. nemožno takémuto nároku priznať úspech podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Preto pokiaľ správny orgán zistí, že ide o totožnú nehnuteľnosť, totožný spoluvlastnícky podiel, totožných pôvodných vlastníkov ako aj totožný reštitučný titul, že bol uplatnený včas podľa zákona č. 229/1991 Zb. a že o ňom bolo v zmysle tohto zákona vydané právoplatné rozhodnutie, ako to bolo aj v tejto veci, nie je naplnená podmienka podľa ust. § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. a nie je možné žiadateľovi priznať vlastnícke právo ani právo na náhradu. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v plnom rozsahu ako vecne a právne správny.

K podanému odvolaniu sa vyjadril aj Slovenský pozemkový fond Bratislava; uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších ústnych a písomných podaní a považuje odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu za správne. Rovnako navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.02.2013 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v danej veci je rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, ktorým správny orgán rozhodol, že navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 1 a § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z.z., preto sa mu nenavracia vlastnícke právo k pozemku a nepriznáva právo na náhradu za predmetný pozemok z dôvodu, že o nehnuteľnosti bolo vydané

rozhodnutie č. 638/92 z 03.09.1992, právoplatné dňa 16.10.1992, v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. a preto nie je splnená podmienka § 1 zákona č. 503/2003 Z. z.

Podľa § 1 zákona č. 503/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 3 ods. 1 písm. j/ cit. zákona, oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami navrhovateľa, ktoré boli relevantné pre rozhodnutie vo veci samej a odvolací súd sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné reagovať iba na námietky uplatnené v odvolaní, hoci aj k nim sa krajský súd v dostatočnom rozsahu vyjadril.

Podstatou podaného odvolania je námietka nesprávneho výkladu ustanovenia § 1 zákona, podľa ktorého zákon upravuje navrátenie vlastníctva k tým pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb., pričom v prípade navrhovateľa bola podľa jeho tvrdenia táto podmienka splnená. Navyše navrhovateľ nežiada navrátenie vlastníctva, ale priznanie práva na náhradu z dôvodu zákonnej prekážky.

V konaní nebolo sporné, že rodičia navrhovateľa uzatvorili dňa 15.06.1992 dohodu s a.s. Hydrostav ako povinnou osobou o vydaní predmetného pozemku, ktorú však Pozemkový úrad Bratislava - mesto právoplatným rozhodnutím č. 638/92 z 03.09.1992 neschválil z dôvodu, že nebol zistený tvrdý dôvod prechodu pozemku na štát podľa § 6 ods. 1 písm. k) zákona 229/1991 Zb., t. j. že kúpna zmluva bola uzatvorená v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza: „Z predložených dokladov pozemkový úrad zistil, že zmluvné strany uzavreli dňa 20.06.1972 kúpnopredajnú zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, vedenej na liste vlastníctva č. XXX k. ú. Q., parc. č. 16974/4 o výmere 701 m². Kúpna cena za pozemok bola určená podľa vtedy platného cenového predpisu - vyhláškou č. 47/69 Zb. Na znak súhlasu zmluvné strany zmluvu podpísali. Právny dôvod podľa § 6 ods. 1 písm. k/ zákona, o ktorý navrhovatelia opierajú svoj nárok, neobstojí. Upozornenie Hydrostavu, že prikróčí k vyvlastneniu, ak nedôjde ku kúpe, nemožno považovať za uzavretie kúpy v tiesni, keďže uzavretie dohody jednak predpokladal stavebný zákon a jednak kúpna cena bola rovnaká ako náhrada určená za vyvlastnenie, ak ku kúpe nedošlo. Kúpna cena bola určená podľa vtedy platného cenového predpisu maximálnou sadzbou (15,- Kčs/m²), teda nie za nápadne nevýhodných podmienok. Pri nadobudnutí pozemku kúpou nie je rozhodujúce, či slúžil účelu, na ktorý bol vykúpený ...“ Z uvedeného je zrejmé, že reštitučným titulom, ktorý uplatnil navrhovateľ v žiadosti o navrátenie vlastníctva k nehnuteľnosti dňa 16.08.2004, sa už podrobne zaoberal správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti jeho rodičov k navráteniu vlastníctva k totožnému pozemku, takže v tejto veci sa už právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil, čo by inak bol dôvod na zastavenie správneho konania podľa § 30 ods. 1 písm. i/ Správneho poriadku, ale nebola naplnená podmienka totožnosti predmetu konania vzhľadom k rozdielnemu petitu (v prvom prípade išlo o schválenie dohody o vydaní pozemku a

v druhom o reštitučný nárok podľa § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z.z., ktorý je totožný s § 6 ods. 1 písm. j/ zákona č. 229/1991 Zb.), ale pri posudzovaní oboch uplatnených nárokov musel správny orgán skúmať tie isté skutkové okolnosti, preto námietka navrhovateľa, že odporca dospel k záveru o nesplnení podmienok reštitučného titulu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. j) zákona bez toho, aby ich v konaní skúmal, nie je opodstatnená.

Podstatou sporu je však výklad ustanovenia § 1 zákona č. 503/2003 Z.z. Treba pripustiť, že zákonodarca nevyjadril cieľ sledovaný prijatím tohto zákona dostatočne precízne, keď hovorí o navrátení vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (ktorým je zákon č. 229/1991 Zb.), hoci dôvodová správa celkom jednoznačne hovorí, že „Cieľom predkladaného návrhu zákona je umožniť oprávneným osobám, ktoré neuplatnili svoj nárok v lehote, aby tento nárok mohli uplatniť v novej jednoročnej lehote“ a že „predmetom vydania sú pozemky, na ktoré neboli uplatnené reštitučné nároky alebo boli uplatnené po ustanovenej lehote“. Krajský súd však v odôvodnení svojho rozhodnutia urobil výklad ustanovenia § 1, a to veľmi podrobne, precízne a s presvedčivou argumentáciou, preto odvolací súd, ktorý sa s jeho právnym názorom v tejto otázke plne stotožnil, odkazuje na túto časť jeho odôvodnenia bez toho, aby uvedenú argumentáciu zbytočne opakoval.

Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že na základe takto zisteného skutkového stavu navrhovateľovi nevzniklo právo na vrátenie vlastníctva k predmetnému pozemku a preto rozhodnutie správneho orgánu je vecne správne a zákonné.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu odvolací súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od právneho názoru vysloveného v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nebol úspešný, odporca na ich náhradu nemá zákonný nárok a zúčastneným osobám trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.